

НАШИТЪ УЧИТЕЛИ

ЦАРСКИЯТЪ ПРИЯТЕЛЪ

Седи царь Симеонъ на своя тронъ въ дворцовата зала. Раменетъ му сж покрити съ бисерна мантия, на шията му златна огърлица, на бедрото мечъ съ златна дръжка. А никой не смѣе да погледне царя. . .

Но кой е този човѣкъ, който се приближава бавно до трона? Той гледа право въ очитъ царя. Облѣченъ е като епископъ. Въ ржката си носи пергаментовъ свитѣкъ*). Лицето му е замислено, дълбоки бръчки прорѣзватъ високото чело, подъ което свѣтятъ две живи и умни очи. Върви спокойно този човѣкъ въ дворцовата зала и не се смущава нито отъ царя, нито отъ боляритъ. И ето спира предъ трона, леко се покланя и се усмихва на царя.

— Е, приятелю, — попита го царь Симеонъ, — какво ми носишъ днесъ?

— Нося ти, славни царю, шестото слово за сътворението на свѣта; то е последното.

— Значи ти привърши вече своя **Шестодневъ**?

— Да, господарю мой, привършихъ го съ божата помощъ. Ето края му.

И епископътъ поднесе на царя голѣмия свитѣкъ. Симеонъ го пое и го подаде на най-близкия си боляринъ, като му заповѣда да чете. Въ сжщия мигъ изъ цѣлата зала екна ясниятъ гласъ на болярина: „Когато нѣкой прашенъ чужденецъ се спре предъ царскитъ крепости, той дълго време ще ги гледа и ще имъ се чуди. Но ако влѣзе вжтре и види отъ дветъ страни високитъ дворци и златни черкви градени съ мраморъ, медъ, злато и сребро, бедниятъ, той ще си изгуби ума. Защото въ своята страна той е виждалъ само сламени кжщурки. Но ако му се случи да види и царя седналъ на трона. . .

— Стига, — извика царь Симеонъ, — какъ ще слушамъ това, което е написалъ за менъ мждриятъ Иванъ Екзархъ. Той е човѣкъ съ голѣмо въображение. . . Вижете какво казва за бедняка и моитъ палати!

*) *Пергаментъ* е кожа, на която сж писали хората, преди да бжде изнамѣрена хартията. Тя не се сгъвала, а се навивала и образувала свитѣкъ.